

Heti áhítat – Labirintus életünk pihenői

Zsolt 62,1 „Csak Istennél csendesül el lelkem...”

Az ember életét sokféleképpen próbálták szimbolikusan ábrázolni. Erős szimbólum az út. Ennek a Bibliában is sok nyomát látjuk. Az út, amely kitaposott, egyenes és célja van. De szokták kanyargós útként, vagy éppen hullámzó útként is ábrázolni az ember életét, amely nem egyöntetű, egyenes, hanem különféle magasságok, mélységek és kanyarok találhatóak benne. Aztán -főleg, ha a mai káoszhoz közeli állapotokra gondolunk- előtérbe kerülhet az élet egy másik archaikus szimbóluma: a labirintus. Ha jobban belegondolunk, talán ez áll a legközelebb a tapasztalati valóságunkhoz. Mert vannak benne tévutak, zsákutcák. Tele van kanyarral, és egyáltalán nem biztos, hogy az ember elér a közepéig.

Ha a labirintus szimbólumát vizsgáljuk, akkor a legfontosabb kérdés, amire választ kell adnunk az, hogy mi a középpont. Mit szeretnénk elérni? Mi a cél? Persze modern korunkban a kérdés az, hogy egyáltalán van-e cél. És hogyha van, akkor ez milyen természetű? Anyagi, amely magába foglalja a jólétet, a karriert, az élet fenntartásához szükséges dolgok biztosítását? Vagy talán szellemi célunk van? Szeretnénk minél többet tudni, megismerni a világból, bölcsességre jutni. Vagy talán lelki indíttatása van labirintusjárásomnak? A boldogságot, békét, a megnyugvást keressük?

Úgy érzem, hogy a meghajszolt lelkű zsoltáríró mindhárom célt el szeretné érni. És ebben azt gondolom, közösek vagyunk a zsoltáríróval, hiszen a teljes emberi élet hármasságú célrendszerrel bír. Mi tehát a labirintus középpontja? Mi az én életem középpontja? Mi az, amit el szeretnék érni?

Ezen a ponton az egyetlen célravezető magatartás az, hogy feladjuk az elme és az akarat által diktált külsődleges megoldások módszereit. Azaz letesszük a kardot, letesszük a szerszámot és nem kifelé, hanem eredetünk, a belső világ felé fordítjuk tekintetünket. „Csak Istennél csendesül el lelkem” mondja bizonyágtételként a zsoltáríró. Ebben a fajta Isten előtti elcsendesedésben éri el célját életünk. És ezt a célba érkezést nem feltétlenül az idői síkon kell elképzelni. Mondhatnám azt is, hogy az az életünk közepe, amikor Istennél elcsendesül a lelkünk.

A magasra vezető, fáradságos lépcső utakat mindig megtörik a fordulókban lévő pihenők. Az Istennél való elcsendesülés ilyen lépcsőforduló, amikor megállunk, megpihenünk. A zihált légzés lenyugszik és feltör belülről a csönd. Még nem érkeztünk el a lépcső tetejére, mégis úgy érezzük arra a néhány percre, míg pihenünk, hogy megérkeztünk. Megérkeztünk, mert minden lépcsőforduló a végső cél mintájára készül. Minden elmélyült ima engedi megérezni az örökkévalóság ízét. Minden megértett üzenet bepillantást enged abba a jelenetben, amikor a tanítványok -köztük én is- Jézus körül ülnek és hallgatják a tanítását.

„Csak Istennél csendesül el lelkem.” Milyen rezonanciát vált ki benned ez a mondat? Üres? Semmit nem érzel? Akkor olvasd el újra! Megpendített benned valamit? Megsejtettél valamit? Akkor mélyedj el ebben az érzésben!

„Csak Istennél csendesül el lelkem.” Mikor a böjt üres szobájába lépünk, akkor ez a fajta csend veszi körbe bársonyosan a mi lelkünket. Bármiféle ürességet hozunk létre a böjti időszakban: az ételek hiánya, az élvezetek hiánya, a kellemes dolgok hiánya, a szórakozás hiánya révén, a cél az, hogy ezt a fajta csendet, amely betölti az ürességet, amely épít, amely lelki fejlődésünk bázisa megtapasztaljuk.

Labirintus életet élünk. Minden forduló, zsákutca pusztulással fenyeget. Úgy érezhetjük, hogy a káosz erői elvesztik hitünket, lelkünket, testünket. Álljunk meg egy pillanatra a labirintusban történő rohanásban, és halljuk meg ezt a zsoltár idézetet! „Csak Istennél csendesül el lelkem”. Ámen

Készítette: Fehér Norbert